



בְּקִלְחַת דְּלִית לָהּ אֲזֻנִים, וּמֵאֵן דְּקָרֵב בְּהִדָּה אִיתּוּקָד. כִּיּוֹן דְּאַתָּא שְׁלֵמָה, וְעֵבֶד לָהּ אֲזֻנִים, וְאַשְׁתִּיזְבוּן בְּנֵי עַלְמָא בַּעֲצָתֶיהָ. יֵהֵב בְּהִיא עִיר כְּבִיכּוּל שְׁזִיבוּתָא. וּבִמָּה, בְּחֻכְמָתוֹ.

וְכָל דָּא בְּגִין תִּיקוּנָא דְאַתְקִין, וְאַשְׁתַּדְלוּתָא דְאַשְׁתַּדֵּל אֲבַתְרָה הֵהוּא מִסְכָּן, דְּאִיהוּ דָּוִד. דְּלֹאוּ אִית פֶּר נֶשׁ דְּאַשְׁתַּדֵּל אֲבַתְרָה, כְּדוּד מִלְכָּא.

וְתִנְיִן, יָאוּת הָוָה דָּוִד מִלְכָּא, לְאַתְקִימָא בַּעֲלָמָא מָאָה שָׁנִין. דְּאַלְמָלָא אֲתַקִּימִים אִיהוּ מָאָה שָׁנִין, אִיהוּ הָוָה מְתַקֵּן לְבוֹצִינָא, תְּקוּנָא תְּקִיף, דְּלֹא תַתְעַדִּי לְעַלְמִין, וְלֹא אֲתַחֲרִיב בֵּי מְקַדְשָׁא. אֲבָל כַּמָּה גְרִיעוּ אִינוּן שָׁנִין דְּלֹא אֲתַקִּימוּ.

וְאַדָּם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְסִכָּן הַהוּא, זֶה אָדָם הָרָאשׁוֹן, דִּי־הֵיב לִיהּ מִשְׁנוּי רַק שְׁבַעֲיָן שָׁנִין. וְאַדָּם לֹא זָכַר לִיהּ בְּשַׁעָה שְׁפָא ס"מ (דף צט ע"א) וְרָכִיב עַל גָּמֶל, וְסָבַב אוֹתוֹ שְׁחָטָא, לֹא זָכַר אֶת דָּוִד, שְׁבַמְסִכְנוּתָא לְהוּי עַל זֶה הָעוֹן, שְׁנַחֲשׁ סָבַב לַחֲוָה, וּסְמָא"ל לְאָדָם הָרָאשׁוֹן.

וּסְמָא"ל לֹא הָוָה לִיהּ כַּח דִּי־הַפּוֹף לְאָדָם, עַד שְׁפָא נֶחֱשׁ וְהַפּוֹף לָבָה דִּחְוָה, וְחֲוָה הַפְּכָה לְבוֹ שֶׁל אָדָם, וְחָטְאוּ שְׁנֵיהֶם. וְעַל דָּא אָמַר, (בראשית ג יב) הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נִתְּנָה עִמָּדִי הִוא נִתְּנָה לִי מִן הָעֵץ וְאָכַל. וּסְמָא"ל לֹא הָוָה לִיהּ רִשׁוּת דִּי־הַפּוֹף לָבִיָּה דְּאָדָם, עַד שְׁפָאָה חֲוָה, וְגִרְמָה לִיהּ דְּאָכִיל מִינִיהּ, וְעַל דָּא אֲתַתָּא הִיא אֲתַעֲנִשָׁת (הראשון הוא דאמרינן, בכל מקום שגלו שכינה עמהם. גלו לבבל שכינה עמהם. גלו לאדום שכינה עמהם ולא אחת מן המדות).

אָדָם הָרָאשׁוֹן כָּד יֵהֵיב לִיהּ מִשְׁנוּי אִינוּן שְׁבַעֲיָן שָׁנִין, לֹא אִידְפֵּר מִינִיהּ בְּקַדְמִיתָא, דְּאַלְמָלִי אִידְפֵּר מִינִיהּ, מָאָה שָׁנִין יִשְׁאִיר לִיהּ

אֲזֻנִים, וּמִי שְׁקָרֵב אֵלֶיהָ נִשְׁרָף. כִּיּוֹן שְׁבָא שְׁלֵמָה וְעֵשָׂה לָהּ אֲזֻנִים, וְנִצְלוּ בְּנֵי הָעוֹלָם בַּעֲצָתוֹ, נִתֵּן בְּאוֹתָהּ הָעִיר כְּבִיכּוּל הַצֵּלָה. וּבִמָּה? בְּחֻכְמָתוֹ.

וְכָל זֶה מִשּׁוּם הַתְּקוּן שֶׁהַתְּקִין, וְהַשְׁתַּדְלוּת שֶׁהַשְׁתַּדֵּל אַחֲרֶיהָ אוֹתוֹ הַמְסִכָּן, שֶׁהוּא דָּוִד, שְׁאִין אִישׁ שֶׁהַשְׁתַּדֵּל אַחֲרֶיהָ כְּמוֹ דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

וְשִׁנְיָו, רָאוּי הִיָּה דָּוִד הַמֶּלֶךְ לְהַתְּקִים בַּעֲוֹלָם מָאָה שָׁנִים. שְׁאֵלְמָלָא הוּא הַתְּקִים מָאָה שָׁנִים, הוּא הִיָּה מְתַקֵּן אֶת הַמָּאוֹר תְּקוּן חֲזָק שְׁלֹא יִסּוּר לְעוֹלָמִים, וְלֹא הִיָּה נֶחֱרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אֲבָל כַּמָּה גְרָמוּ אוֹתָן הַשָּׁנִים שְׁלֹא הִתְקִימוּ.

וְאַדָּם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְסִכָּן הַהוּא, זֶה אָדָם הָרָאשׁוֹן, שְׁנַתָּן לוֹ מִשְׁנוּתָיו רַק שְׁבַעֲיָן שָׁנִים. וְאַדָּם לֹא זָכַר אוֹתוֹ בְּשַׁעָה שְׁפָא ס"מ וְרוֹכֵב עַל גָּמֶל, וְסָבַב אוֹתוֹ שְׁחָטָא, לֹא זָכַר אֶת דָּוִד, שְׁבַעֲנִי יֵהֵיב עַל הָעוֹן הַזֶּה. שֶׁהִנָּחֵשׁ סָבַב לַחֲוָה, וּסְמָא"ל לְאָדָם הָרָאשׁוֹן. וּסְמָא"ל לֹא הִיָּה לוֹ כַּח שְׁיַהפּוֹף אֶת הָאָדָם, עַד שְׁפָא הִנָּחֵשׁ וְהַפּוֹף אֶת לֵב חֲוָה, וְחֲוָה הַפְּכָה אֶת לְבוֹ שֶׁל הָאָדָם, וְחָטְאוּ שְׁנֵיהֶם. וְעַל זֶה אָמַר, (בראשית ג יב) הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נִתְּנָה עִמָּדִי הִוא נִתְּנָה לִי מִן הָעֵץ וְאָכַל. וּלְסְמָא"ל לֹא הִיָּתָה הַרְשׁוּת שְׁיַהפּוֹף אֶת לֵב הָאָדָם, עַד שְׁפָאָה חֲוָה, וְגִרְמָה לוֹ שְׁאָכַל מִמֶּנּוּ, וְעַל כֵּן הָאִשָּׁה נִעְנָשָׁה. (הראשון הוא דאמרינן, בכל מקום שגלו שכינה עמהם. גלו לבבל שכינה עמהם. גלו לאדום שכינה עמהם ולא אחת מן המדות).

בְּשִׁאָדָם הָרָאשׁוֹן נִתֵּן לוֹ מִשְׁנוּתָיו אוֹתָן שְׁבַעֲיָן שָׁנָה, לֹא זָכַר מִמֶּנּוּ בְּרָאשׁוּנָה, שְׁאֵלְמָלָא נִזְכֵּר מִמֶּנּוּ, מָאָה שָׁנָה יִשְׁאִיר לוֹ מִשְׁנוּתָיו, כְּמוֹ שְׁרָאוּיִים לוֹ, כְּדִי לְהַתְּחַזֵּק



בעולם, ויתקן את תקון המאור.
אלא לא נזכר ממנו, רק שבעים
שנה, ולא יותר.

שלישים שנה היו, שהיה הולך
מהם במדבר, ומהם בצאן.
ובאותו הזמן - וחקמת המספן
בזויה, ודבריו אינם נשמעים
מלפני שאול המלך. זה שלא
נשארו בו אלא ארבעים חסר
אחת, שהרי שנה אחת היה בורח
מלפני בנו אבשלום. ומשום כך
נרד תקון הנר, עד שהיה כפשע
בינו ובין המות.

וכך זה, מפני שאדם לא נזכר
ממנו בראשונה להוסיף לו אותם
שלישים שנים למטה, להשלים לו
למאה. ונפגמו שלישים שנים
למטה, מאותם שבעים השנים
שהיתה חקמתו בזויה ודבריו
אינם נשמעים.

וזהו, ששלמה המלך כל כך
משבח את עצמו, והוא קורא על
עצמו חכם. אלא משום כך הוא
אמר בראשונה, (קהלת ט) וגדולה
היא אלי. דבר זה גדול שאני בא
לשבח את עצמי, אלא הואיל
ואין אחר שיאמר לו. באו
החברים ונשקוהו, וקראו עליו
(ישעיה נד) וכל בניך למודי ה' ורב
שלום בניך.

אמר רבי רחומאי, דוד המלך,
שלוש שנים היה רעב בימי. מה
הטעם? כדי להודיע לו שעל
הדין תלוי הדבר. זהו שכתוב
(שמואל-ב כא) ויהי רעב בימי דוד
שלוש שנים ויבקש וגו'. עד
שנשלם הדין. כיון שנשלם, מיד
(שם) ויעתר אלהים לארץ וכו'.

ששנה רבי חייא, כל העולם אין
שותים אלא מתמציתה של ארץ
ישראל. כשנפקד העולם, היא
נפקדת בתחלה, משום שלא
נמצא מי שיציל אותה ויגן עליה.

משנוי, כמה דאתחזו ליה, בגין לאתתקפא
בעלמא, ויתקן תקונא דבוצינא. אלא לא
אידפר מיניה, בר שבעין שנין, ולא יתיר.

תלתין שנין הוו, דהוה אזל מנהון במדברא,
ומנהון בענא. ובההיא זמנא, (קהלת ט טז)

וחקמת המספן בזויה. ודבריו אינם נשמעים
מקמי שאול מלך. הא דלא אשתארו ביה
אלא ארבעין חסר אחת, דהא שתא חדא הוה
עריק מקמי בריה אבשלום. ובגין כך נחתת
תקונא דשרגא, עד דהוה (ש"א כ כג) כפשע בינו
ובין המות.

וכך דא, מקמי דאדם לא אידפר מיניה
בקדמיתא, לאוספא ליה אינון תלתין
שנין לתתא, לאשלמא ליה למאה. ואתפגימו
תלתין שנין לתתא, מאינון שבעין שנין, דהוה
חקמתו בזויה ודבריו אינם נשמעים.

ודא הוא, דשלמה מלך כל כך משבח גרמיה,
וקרא איהו על נפשיה חכם. אלא בגין
כך אמר איהו בקדמיתא, (קהלת ט יג) וגדולה היא
אלי. מלה דא רברבא דאנא אתי לשבחא
גרמאי. אלא הואיל ולא איתא אחרא דיימא
ליה. אתו חברייה ונשקוהו, קרו עליה, (ישעיה
נד יג) וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך.

אמר רבי רחומאי, דוד מלך, תלת שנין הוה
כפנא ביומוהי. מאי טעמא, בגין
לאודעא ליה דעל דינא תליא מלתא. הדא
הוא דכתיב, (ש"ב כא א) ויהי רעב בימי דוד שלש
שנים ויבקש וגו'. עד דאשתלים דינא, כיון
דאשתלים, מיד (שם יד) ויעתר אלהים לארץ וכו'.
דתני רבי חייא, כל עלמא לא שתין, אלא
מתמצית ארץ ישראל. פד אתפקיד
עלמא, איהי אתפקדת בקדמיתא. בגין דלא
אשתפח מאן דישזיב לה ויגין עליה.



בְּתַחֲלִיָּה אֲלִימָלֶךְ הָיָה צָדִיק, וְיָכַל לְהִגֵּן עַל הַדִּירִים שֶׁל הָעוֹלָם, וּבָרַח לוֹ בֵּין שְׂאֵר הָאָמוֹת, וּמִשּׁוֹם כֶּךָ נֶעֱנַשׁ. הוּא מֵת, וּמָתוּ בָנָיו עַל וְנִשְׂאוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת מֵאָמוֹת אַחֲרוֹת, וְנֶעֱנְשׁוּ. רַבִּי נַחֲמִיָּה פֶתַח, (בראשית ו) וַיֵּרָאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טַבֹּת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וַיֵּרָאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים - עוֹזָא וְעוֹזָא"ל, שְׁנֵי מְלָאכִים הָיוּ, שְׁקִטְרָגוּ לְרַבּוֹנָם, וְהַפִּילָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמָּקוֹם קָדוֹשׁ שֶׁל מַעְלָה. וְכַשִּׁיּוֹדֵי, נִתְּגַלְמוּ בְּאוֹיֵר, וְנֶעֱשׂוּ כְּבָנֵי אָנוּשׁ.

וְאֵין לָךְ בְּכָל אוֹתָם הַמְּלָאכִים שִׁיִּגְרָמוּ לְהִתְעַרֵּב בְּתוֹךְ בְּנֵי אָנוּשׁ כְּאוֹתָם שֶׁנִּקְרָאוּ אִישִׁים, וְכְאוֹתָם שֶׁנִּקְרָאוּ בְנֵי אֱלֹהִים. כִּיֹּן שֶׁהַפִּילָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִתְגַּלְמוּ מִכָּל אוֹתָם יְסוּדוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם, וּמִתְלַבְּשִׁים בָּהֶם.

שְׂאֵר הַמְּלָאכִים, כַּשִּׁיּוֹדֵי, וְהֵם עֲתִידִים לָשׁוּב לְמִקְוֵמוֹתֵיהֶם, הִתְגַּלְמוּ בְּאוֹיֵר (הָעוֹלָם, וְנוֹטִילִם צוּרַת אֲנָשִׁים עֲמֻקָּה, וְלֹא יוֹתֵר. וּמִשּׁוֹם כֶּךָ נִרְאִים לָפִי שְׂעָה, וְלֹא יוֹתֵר. פֶּעַם בְּיוֹם, אוֹ פֶּעַמִּים, אוֹ בְּכָל יוֹם פֶּעַם אַחַת אוֹ שְׁתַּיִם, וְאַחֵר כֶּךָ פּוֹרְחִים בְּאוֹיֵר) וּמִתְפַּשְּׁטִים מִמֶּנּוּ, וְחוֹזְרִים לְמִקְוָמָם.

רַבִּי קִיסְמָא בַּר רַבִּי יִנְאִי פֶתַח, (תהלים קד) עֲשֵׂה מְלָאכֶיךָ רוּחוֹת מְשֻׁרְתֵיךָ אֲשֶׁר לֹהֵט. יֵשׁ מְלָאכִים שֶׁהֵם מְרוּחַ, וְיֵשׁ מְלָאכִים שֶׁהֵם מֵאֵשׁ, זֶה נוֹתֵן מִשְׁלוֹ לְחִבְרוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. וְעַל זֶה, אוֹתָם שִׁיּוֹרְדִים, מִשְׁנֵי הַיְסוּדוֹת הָאֵלֶּה יוֹרְדִים. כַּשִּׁיּוֹרְדִים, מִתְלַבְּשִׁים יוֹתֵר בְּאוֹיֵר הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִתְגַּלְמִים. אוֹתָם שֶׁהִתְעַרְבוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִתְלַבְּשִׁים בִּיְסוּדוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יְכוּלִים לִפְרֹחַ וּלְשׁוּב

בְּכַדְמִיתָא אֲלִימָלֶךְ זַפְאָה הָוָה, וְיָכֹול לְאַגְנָא עַל דְּרֵי עַלְמָא, וְעֵרִיק לִיה בֵּין שְׂאֵר אוּמִין. וּבְגִין כֶּךָ אֶתְעַנַּשׁ, מֵת אִיהוּ, וּמִיתוּ בָנוּי, עַל דְּנִסְיָבוּ נָשִׁין נוֹכְרִיין, וְאֶתְעַנְשׁוּ.

רַבִּי נַחֲמִיָּה פֶתַח, (בראשית ו ב) וַיֵּרָאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טַבֹּת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וַיֵּרָאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים, עוֹזָא וְעוֹזָא"ל, תָּרִין מְלָאכִין הָיוּ, דְּקִטְרָגוּ לְמֵאֲרִיהוֹן, וְאַפִּיל לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאַתֵּר קְדִישָׁא (נ"א מְקוֹשָׁה) דְּלַעִילָא. וְכַד נִחְתּוּ, אֶתְגַּלְמִימוּ בְּאוֹיֵרָא, וְאֶתְעַבִּידוּ כְּבָנֵי אִינְשָׁא.

וְלִית לָךְ בְּכָל אִינוֹן מְלָאכִין, דְּאֶשְׁלִימוּ לְאֶתְעַרְבָא גוֹ בְּנֵי נָשָׂא, כְּאִינוֹן דְּאֶקְרוּן אִישִׁים. וְכְאִינוֹן דְּאִיקְרוּן בְּנֵי אֱלֹהִים. כִּיֹּן דְּאֶפִּיל לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶתְגַּלְמִימוּ מִכָּל אִינוֹן יְסוּדֵי דְּבָנֵי נָשָׂא, וְאֶתְלַבְּשׁוּ בֵּהוֹן.

שְׂאֵר מְלָאכִין, כַּד נִחְתּוּ, וְאִינוֹן זְמִינִין לְאַתְבָּא לְדוּכְתִּיָּהוּ, אֶתְגַּלְמִימוּ בְּאוֹיֵרָא (דְּעַלְמָא, וְנִטְלִי קִטְרָא דְּאֲנָשִׁי בְּתַרְיָהוּ, וְלֹא יוֹתֵר. וּבְגִין כֶּךָ אֶתְחַוִּיאוּ לְפִיָּם שְׂעָתָא, וְלֹא יוֹתֵר, וְזִמְנָא בְּיוֹמָא, אוֹ תָרִין וְזִמְנִין, אוֹ בְּכָל יוֹמָא וְזִמְנָא חֲדָא אוֹ תָרִין, וְלִבְתֵּר פְּרָחִי בְּאוֹיֵרָא) וּמִתְפַּשְּׁטִין מִיָּנִיָּה, וְאַתְהֲדְרוּ לְדוּכְתִּיָּהוּ.

רַבִּי קִיסְמָא בַּר רַבִּי יִנְאִי פֶתַח, (תהלים קד ד) עוֹשֵׂה מְלָאכֶיךָ רוּחוֹת מְשֻׁרְתֵיךָ אֲשֶׁר לֹהֵט. אִית מְלָאכִין דְּאִינוֹן מְרוּחַ, וְאִית מְלָאכִין דְּאִינוֹן מֵאֵשָׁא, דָּא יְהִיב מְדִילִיָּה לְחִבְרִיָּה, בְּגִין דְּאִית שְׁלָמָא בֵּינֵיהוּ. וְעַל דָּא, אִינוֹן דְּנִחְתִּין, מִתְרִי יְסוּדֵי אִילִין נִחְתִּין. כַּד נִחְתּוּ מִתְלַבְּשִׁין יוֹתֵר בְּאוֹיֵרָא דְּהֵאִי עַלְמָא, וְאֶתְגַּלְמִימוּ.

אִינוֹן דְּאֶתְעַרְבוּ בְּהֵאִי עַלְמָא, מִתְלַבְּשִׁין בִּיְסוּדֵי דְּהֵאִי עַלְמָא, וְלֹא יְכוּלוּ לִפְרֹחַ וּלְאַתְבָּא לְאַתְרֵיהוּ, וּמִתְעַכְּבוּ הֵכָא. כִּיֹּן דְּשַׁבַּע יוֹמִין אֶתְעַכְּבוּ הֵכָא, דָּא פֶתַר דָּא, לֹא אֶתְהֲדְרוּ תַּמָּן.



למקומם, ומתעפכים כאן. פיון שמתעפכים כאן שבעה ימים זה אחר זה, לא חוזרים לשם.

ועל זה ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מה זה פי טבת הנה? שהיה מאיר היפי שלהן כמו אור עליון.

ביון שהולידו בנים, לקח אותם הקדוש ברוך הוא והכניס אותם בהרי החשף, שנקראים הרי קדם, וקשר אותם בשלשלאות של ברזל. ואותן השלשלאות משקעות עד לתוף התהום הגדולה, ושם מלמדים כשפים לבני האדם.

בלעם נטל משם את כשפיו, ולמד מהם, באותם ההרים. זהו שכתוב (במדבר כג) מן ארם ינחנו בלק מלך מואב מהרי קדם. ומשם התעטרו כל יודעי הכשפים שבעולם.

ומהוה שהיו מקטרגים על רבונם בראשונה ועד היום הזה, הם מקטרגים לרבונם במה? באותם הכשפים, שמכחישים פמליא של מעלה. ואלמלא אותן השלשלאות המשקעות בתוף התהום הגדולה ואחוזים בהם בתפיסה רבה, היו מחריכים את העולם, והעולם אינו יכול לסבל. ושם, באותם הרי החשף, יונקים מצד הצפון, שהרי מאותו הצד כל אותם המינים מתעוררים בעולם.

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה. רבי שמעון אומר, אמא של שדים היתה. פיון שראו אותה בני האלהים, טעו אחריה.

לאחר כן ראו בנות האדם הולכות ערמות, ובאו להן, וילדו מהם. זהו שכתוב (בראשית ו) וגם אחרי כן באו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מה זה אנשי שם וגו'? אלו הנפילים שלמדו

ועל דא ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מאי פי טבת הנה. דהיה נהיר שפירו

דלהון, כנהירו עלאה.

ביון דאולידו בנין, נטל להון קודשא בריך הוא, ואעל לון בטורא דחשוכא,

דאיקרונ הרי קדם. (נ"א וקטיר) וכפת לון בשלשלאות של ברזל, ואינון שלשלאין משוקעין עד גו תהומא רבא. ותמן אולפין חרשין לבני נשא.

בלעם, מתמן נטיל חרשוי, ואוליה מינייהו, באינון טורין. הדא הוא דכתיב, (במדבר

כג ז) מן ארם ינחנו בלק מלך מואב מהרי קדם. ומתמן אתעטרו כל ידעי חרשין דבעלמא.

ומגו דהו מקטרגי דמריהון בקדמיתא, ועד האי יומא, אינון מקטרגין למריהון במה, באינון חרשין, דמכחישיין פמליא דלעילא. ואלמלא אינון שלשלאין דמשוקעין גו תהומא רבא, ואחידן בהו בתפיסו סגי מטשטשי עלמא הו, ועלמא לא יכיל למיסבל.

ותמן באינון טורין דחשוכא, ינקין מסיטרא דצפון, דהא מההוא סיטרא, כל אינון זייני מתערין בעלמא.

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה.

רבי שמעון אומר, אימא של שדים היתה. פיון שראו אותה בני האלהים, טעו אחריה.

לאחר כן ראו בנות האדם הולכות ערמות, ובאו להן, וילדו מהם. הדא הוא

דכתיב, (בראשית ו ח) וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מאי אנשי שם וגו'.

אלין נפילין דאוליפו בעלמא, שם בכל מלה אחרי כן באו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מה זה אנשי שם וגו'? אלו הנפילים שלמדו



ומלה, לאשלמא חרשייהו. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש. כמא דאת אמר, (שה"ש ג ז) ששים גבורים סביב לה. אמר ליה רבי יצחק, מגבורי ישראל כתיב. (דף צט ע"ב).

רבי עזריה שאל לרבי יוסי איש כפר אונן, מאי טעמא חרשין אינון יתיר בנשיא, ולא בגבריא. דכתיב (שמות כב טז) מכשפה לא תחיה, ולא כתיב מכשף.

אמר ליה, כתיב (תהלים צא י) לא תאנה אליך רעה. רע לא כתיב, אלא רעה. דא סטרא דנוקבא ודאי הוא. ונגע לא יקרב באהלך, דא הוא דכורא. ומן נוקבא כל זנין דחרשין, וכל עיסקין בישין אתיין לעלמא. הדא הוא דכתיב, (קהלת ו כו) ומוצא אני מר ממות את האשה וגו'.

ומאי אסורים ידיה. ר' ינאי ורבי יהושעיא. חד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם. שנאמר (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע. הדא הוא דכתיב, אסורים ידיה. ודאי.

וחד אמר, מן הנקיבות באות כל מיני נחש וכישוף, וכל הרהורים רעים, ואלמלא שאסורים ידיה, דלא שבקין אותה מן שמיא, היו הורגים וממיתין כל העולם בכל עת וזמן. ולא אתתקפת נוקבא, אלא בחילא דדכורא. דהיא שארת בעומקין דיליה, שהיא יודעת לאומאה לבר נש, לאשלמא רעותה.

(נ"א שהיא יודעת בכל מיני כישוף ולבר נש איצטריך למשלם רעותה) ובמה. בשם, ובמילין עמיקין, בשמא דמסאבא. ועל דא עובדי בה תליין, ומלין בדכורא. ותרוייהו מנוקבא מתערי. ובגין כך, זיני חרשין משתפחין בנוקבא, ולא בדכורא.

בעולם שם בכל דבר ודבר, להשלים את כשפיהם. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש, כמו שנאמר (שיר ג) ששים גבורים סביב לה. אמר לו רבי יצחק, כתוב מגבורי ישראל.

רבי עזריה שאל את רבי יוסי איש כפר אונן, מה הטעם הפשמים הם יותר בנשים, ולא בגברים, שכתוב (שמות כב טז) מכשפה לא תחיה, ולא כתוב מכשף?

אמר לו, כתוב (תהלים צא י) לא תאנה אליך רעה. לא כתוב רע, אלא רעה. זהו צד הנקבה ודאי. ונגע לא יקרב לאהלך - זהו הנזכר. ומן הנקבה כל סוגי הכשפים, וכל העסקים הרעים באים לעולם. זהו שכתוב (קהלת ו ז) ומוצא אני מר ממות את האשה וגו'.

ומה זה אסורים ידיה? רבי ינאי ורבי יהושעיא. אחד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם, שנאמר יד ליד לא ינקה רע. זהו שכתוב אסורים ידיה, ודאי.

ואחד אמר, מן הנקבה באות כל מיני נחש וכישוף וכל הרהורים רעים. ואלמלא שאסורים ידיה, שלא נותנים לה מן השמים, היו הורגים וממיתים כל העולם בכל עת וזמן.

ואין מתגברת הנקבה אלא בכח של הזכר, שהיא שורה בעמקים שלו, שהיא יודעת להשביע את האדם להשלים את רצונה. (שהיא

יודעת בכל מיני כישוף והאדם צריך להשלים רצונה) ובמה? בשם, ובדברים עמקים, בשם של טמאה. ועל פן המעשים תלויים בה, והדברים בזכר. ושניהם מתעוררים מהנקבה. ומשום כך מיני הכשפים נמצאים בנקבה, ולא בזכר.